Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts
VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
47

DE BESTORMING VAN EFAOED

CESAR OLOARTUA

HEB je ooit van César Oloartua horen spreken ?

Op één been en twee krukken huppelt een kleine bedevaarder te Rome over het St. Pietersplein. Hij wil de obelisk fotograferen, loert met één oog door zijn Kodak en hinkt dan weer verderop om heel die dertigmeter-hoge monoliet er in te krijgen. Op de borst draagt hij de rood-en-gouden kleuren van Spanje.

Jij kent César wellicht even min als de Romeinen die dat kind hier met een « poveretto » (och arme !) gadesloegen.

César is geen filmacteur, hij geeft geen pianoconcerten te Parijs, dirigeert geen orkest te New-York, 't is geen wonderkind, en toch staat hij bekend tot in verloren hoeken van Afrika en Azië. Terwijl César hier te Rome op 't feest van de Dogmaverklaring verloren liep tussen 40 Kardinalen, 600 Bisschoppen, 700.000 katholieken, kwam er voor hem in 't hotel een brief aan uit Mozambique en er stond in te lezen : « Als ik doodmoe ben en mijn twee benen niet meer voortwillen, denk ik aan uw offer en dan kan ik weer verder ! » De brief was getekend door een Portugees missionaris.

Want César heeft voor de missies een geweldig offer gebracht. Verleden jaar, einde Oktober, was het te Madrid zoals overal missiezondag. Studenten en studentjes van Colegio Areneros trokken als een zwerm met offerbussen 't college uit, straten op en af, parken door, hielden autos tegen, bestormden trams om te bedelen voor de missies in naam van de Paus. De kleine César, acht jaar oud, met zijn twee rappe beentjes, was een van die kleine bedelaars.

Toen zijn busje vol geld zat en hij voor de laatste keer van de tram sprong, wipte de spaarpot uit zijn handjes. César wilde zijn schat nog gauw redden, maar geraakte onder de wielen. Hij heeft daar gelegen op de grond, in 't bloed, met een overreden been, bleek. Maar hij heeft niet geweend en nooit gekermd, ook niet toen de chirurg in de cliniek moest snijden en zagen.

Toen hij zijn vader sprakeloos naast zijn bedje zag staan, smeekte de kleine : « No me rinas, papa, che también esto es por las Misiones » (Niet kijven, papa, want dit is ook voor de missies).

Hier te Rome zijn ook studentjes die op de missiezondag bedelen voor de Missies. Terwijl César over het Sint-Pietersplein voorthinkte, kwam er juist een groepje van die Romeinse ravotters terug van 't sportplein; ze hadden vlaggen bij en waren gaan seinen. Nu ze daar op eens aan die kleine met zijn krukken werden voorgesteld als missiebedelaars van 't Sint-Pietersplein en in hem de kleine held uit Madrid herkenden, hebben ze hem één voor één in stomme stilte, maar met glinsterende ogen de hand gedrukt.

En welke Kuifjesvriend zou dat dappere Spaanse kereltje dat zijn been offerde voor de Missies en er zelfs zijn glimlach niet bij verloor, ook niet met bewondering de hand willen drukken ?

Rome, 7-11-50.

P. HAECK s. j.

NOOIT HEB JE JE ZO VERMAAKT!

met een gezond spel, dat niet gevaarlijk is en bij groot en klein een gulle lach ontlokt.

Geef de jongens een prachtig cowboypak in levendige kleuren. Het is onverslijtbaar en zal maandenlang veel pret bezorgen.

BESTELBON

Gelieve me onmiddellijk te zenden, tegen terugbetaling, met de verzekering dat U het terugneemt wanneer ik niet tevreden ben :

1) **Een eenvoudige uitrusting** bestaande uit:
1e Een cow-boybroek uit Texas, versierd met rood, geel en bruin leder, vilt en vergulde spijkers;
2e Een bijpassende bolero-vest, rug in leder, voorste uit Schotse stof;
3e Gordel met pistooltas uit soepel leder, in 't wit of in een andere helle kleur;
4e Een colt (ongevaarlijk).
voor de prijs van ..... Frs. 285.—

2) **Een volledige uitrusting** bestaande **uit :**
de hierboven gemelde delen MET :
5e Een grote Buffalo Bill hoed in mooi vilt;
6e Een lasso Rodeo;
7e Een Colorado-halsdoek in levendige kleur,
voor de prijs van ..... Frs. 395.—

Maat : .....

Stuur dit dadelijk terug (aantal vermelden) aan de
Ets. B.G.S., Genèvestraat, 496 T, Brussel Tel. 15.68.71.

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur :* Raymond LEBLANC. — *Drukkerij :* C. VAN CORTENBERGH, Keizerstraat, 12, Brussel. — In Nederland : W.A. Palm, Boekenimport en export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag. Tel. : 11.14.90.

Coca-Cola PRESENTEERT IULLIE BOEIENDE AVONTUREN

Het Bergbloempje

Hij kan zijn ongeduld niet meer meester

Hij duikt, maar mist zijn buit !

O, wee ! Hij stort in de afgrond...

(Wordt voortgezet.)

GROENINGHE 1302
RUIM BAAN ! AAN LANGE LANSEN DE LEEUWEN DANSEN !
BOB DE MOOR

In het hoofdkwartier van NAPOLEON *te* WATERLO

Infanterist van de keizerlijke wacht.

Het regende op 17 Juni 1815; een fijne, nijdige regen die de vlakte benevelde en verborg onder een loodgrijze hemel. In de hoeve (la ferme du Caillou), hield de keizer, omringd door zijn maarschalken in groot ornaat, stafraad. Waren aanwezig : Ney, Duhesme, Vandamme, Soult, Cambronne... Laat in de avond trok Napoleon, die ziek was, zich terug in de nevenplaats en liet het aan zijn maarschalken over de plannen voor 's anderdaags af te werken. Op de eerste verdieping sliep koning Jérôme, de jongste broeder van de keizer. Het overige van de nacht verliep koortsachtig; toen brak de dageraad aan, grijs en killig, de dageraad van Waterlo...

Om de spannende atmosfeer van deze beslissende nacht te doen herleven, volstaat het dat men de drempel van « la ferme du Caillou » overschrijdt. Het oude gebouw is nog steeds zoals het was in 1815. Historische herinneringen zijn er in overvloed, en in zijn verbeelding beleeft men de strijd. Men herleeft Waterlo en men denkt aan de zestig duizend slachtoffers van deze gedenkwaardige slag.

Dragonder van de keizerlijke wacht.

OM SOLDAAT TE ZIJN MOEST MEN GOEDE TANDEN HEBBEN

ZIEHIER de eerste plaats, waar de beruchte stafraad werd gehouden. In een kleine glazen kast liggen drie schedels van Engelse soldaten... Op een van hen staat nog duidelijk het spoor van een Franse sabelslag af getekend. In de kaaksbeenderen bleven de tanden bewaard, prachtige tanden; overigens maakte de gids de volgende opmerking : « In die tijd moesten de soldaten een gaaf gebit hebben, het was met hun snijtanden — vergeet het niet — dat ze de kardoezen stuk beten. » Ik kom bij een kast waarin de volledige uniform van een Frans ruiter wordt tentoongesteld. De stof is hier en daar door de motten aangevreten. Het is schokkend te bedenken dat er meer dan honderd dertig jaar geleden een menselijk hart onder deze blauwe uniformjas klopte... De muren van de plaats zijn met foto's bedekt : de keizer en zijn grote maarschalken... mannen die zich in levende lijve tussen deze vier muren bevonden, meer dan een eeuw geleden !

DE PRINS VAN ORANJE GEKWETST

Aan de muur, nabij de schouw, bemerk ik twee proklamaties gericht tot het Belgische volk en gepubliceerd door het goevernement der Nederlanden. De ene, gedateerd de dag vóór Waterlo, meldt dat de Fransen halt gehouden hebben nabij Genappe en een treffen met de geallieerden schijnen te vrezen. De tweede, gedateerd op de dag van Waterlo zelf, stelt het publiek gerust over de gezondheidstoestand van de Prins van Oranje, die door een Franse kogel gewond werd. « Een bijzonderheid die vele mensen niet weten, zegt mij de gids, is dat ter herinnering *aan dit feit* (de kwetsuur van de Prins van Oranje) en op de plaats zelf waar het gebeurde, nadien de beroemde leeuw van Waterlo verrees.

GRIEZELIGE OVERBLIJFSELS

De tweede plaats, die de keizer als kamer gebruikte, is even rijk aan herinneringen als de eerste. In een lange glazen kast rust er het geraamte van een Frans huzaar. Van zijn uitrusting blijft er niets anders over dan een vilten zool, enkele stukjes zwart leder en koperen knopen.

« Zie deze afgehakte benen, zegt de gids mij, terwijl hij mij in een andere kast verschillende afgekapte dijbenen toont. Ze werden te Genappe ontdekt, nabij de plaats waar de Franse ambulantie zich geplaatst had. In die tijd deed men de patienten niet in slaap. Men vergenoegde er zich mee, alvorens hun been af te zagen, hen een liter rhum te laten drinken, wanneer ze nog rhum hadden, wat niet altijd het geval was.

GESCHRIFTEN !

Nieuwsgierig buig ik mij over enkele geschreven documenten. Het papier is vergeeld, de inkt bleek geworden, maar men ontcijfert ze nog gemakkelijk. Het zijn orders en spoedberichten, opgesteld door Duhesme, Crouchy, Cambronne. Een ervan werd zenuwachtig geparafeerd door Napoleon... Maar ziehier iets merkwaardigers !... Het is een opsomming van de oorlogsschade die door de eigenaar werd gemaakt na de slag. Zijn eigendom werd door de geallieerde legers in brand gestoken uit haat omdat de tyran er verbleven had. Hij schatte de schade op 18.000 frs. « Overigens, werd hij er voor vergoed ook », verzekert de gids mij.

DE VERDWENEN LEGERWAGEN

Op 18 Juni vergiste een Franse legerwagen die de soldij van de Franse troepen vervoerde, zich van weg en belandde te Charleroi, waar hij door de bevolking werd buit gemaakt. Een van de metalen kistjes, die zich op deze wagen lagen, bevindt zich op de hoeve, naast een koperen ketel die uit de keizerlijke keuken te Genappe gestolen werd. Banaal overblijfsel, maar hoe welsprekend !

DE TAMBOER-PUT

Tot voor enkele jaren werd volgende legende verspreid. Op de dag van de slag viel een jonge tamboer in de put, die op de grote binnenplaats van de hoeve gegraven was. Ieder jaar, zo vertelden de goede mensen uit Waterlo, komt de kleine tamboer terug in de nacht van de 17 op de 18, om met razernij de aanval te roffelen. Men weet thans dat het lawaai waarin de bijgelovige boeren het geroffel van de tamboer meende te herkennen, eenvoudigweg voortkomt van een onderaardse bron...

Achter de put werden door vrome handen de talloze in de omtrek opgegraven beenderen in één graf verzameld, overblijfsels van de duizende Fransen, Engelsen, Belgen, Hollanders en Pruisen op het slagveld gevallen.

En dat, helaas, is geen legende !

De hoeve « Le Caillou » (steendruk van 1828).

DE RIDDER MET DE ROOS

Guccio, jachtmeester op het kasteel van Riparossa, werd verjaagd door de neef van de markies. Dit speelt zich af in de tijd toen Franciskus van Assisi door het land trok en naastenliefde predikte...

Op een regenachtige Aprilmorgen wandelden broeder Franciskus met Egido en Mansueto langs een rivier. Ze zochten een brug of overzetboot. Na een tijdje zagen ze een schuit dobberen.

« Hola ! Wensen jullie over te steken ? » riep de veerman die met zijn boot in het midden van de rivier was en zijn netten had uitgeworpen. De broeders knikten bevestigend. « Ik haal mijn net op en dan kom ik... »

« Guccio ! Wat een verrassing ! » riep Mansueto, toen de veerman naderbij kwam. « Wat doe je hier ? »

« Een beetje na je vertrek ben ik van het kasteel verjaagd. Dat zal nu welhaast drie jaar geleden zijn... Ik zwierf een tijd door het land en ontmoette op zekere dag een oude veerman. Ik woonde en werkte samen met hem. Vorig jaar stierf hij... Ik erfde zijn huis en twee sloepen... »

Het regende stromen en Guccio nodigde de broeders uit binnen te komen. De monikken aanvaarden zijn uitnodiging en zo kon Guccio verder vertellen...

« Toen ik buiten de muren van de burcht stond, wilde ik dadelijk naar Assisi rennen en aan broeder Franciskus vragen me op te nemen in de Orde. De ontmoeting met de veerman bracht me op andere gedachten. Soms heb ik echter nog lust toe te treden... »

« Het is geen gemakkelijke weg en niet iedereen is geroepen », *antwoordde Egidio.* — « Denk je dat het leven van de broeders voor mij te hard is ? » — « Misschien, in ieder geval is het niet goed naar het klooster te gaan, wanneer men niet geroepen is... »

De regen had opgehouden en de broeders vervolgden hun weg. « Ik hoop dat je liefste wens verwezenlijkt wordt, Guccio », *zei broeder Egidius,* « en dat God je zegene... »

Opeens wist Guccio wat hij vurig wenste : Vanuccia weerzien ! Een ruwe stem deed hem echter opschrikken : « Hola ! Veerman !... »

(Wordt voortgezet.)

Wat is een Ex-Libris

Iemand die een boek koopt, schrijft er met fierheid zijn naam in, want een nieuw verworven boek is een verrijking zowel in de geestelijke als in de materiele zin. In de Middeleeuwen, toen er nog geen gedrukte boeken bestonden, werkten de monikken die de boeken met Benediktijnengeduld in sierlijk schrift overschreven, de naam of het blazoen van de eigenaar meestal in de versiering van het titelblad.

MAAR toen de boekdrukkunst in de eerste helft van de XVe eeuw door Johannes Gutenberg uitgevonden werd, en men boeken bij honderden exemplaren kon vermenigvuldigen in een paar dagen tijd, toen rees voor de boekenliefhebbers een klein probleem : hoe zouden ze op al hun boeken hun eigendomsstempel kunnen drukken ? Gummistempels bestonden er toen nog niet, maar er waren tekenaars die niet beter vroegen dan hun diensten aan te bieden, en er waren nu ook persen, die één enkele tekening een oneindig aantal malen konden vermenigvuldigen. De rijke heren, vorsten, prelaten, edelen, geleerden en kooplieden lieten hun naam, familiewapens en leuze van hun geslacht in hout graveren en met dat cliché sierlijke stijlvolle prentjes drukken die ze vooraan in hun boeken plakten. Een eeuw later gaven de boekenliefhebbers de voorkeur aan de kopergravure die nog fijner is dan de houtgravure. Dat is best verstaanbaar van de aristocratische tijdgenoten van Rubens en de Hollandse Regenten uit de Gouden Eeuw !

De thans algemene aanvaarde benaming « Ex Libris » (wat in 't Diets betekent : uit de boeken) voor een eigendomsmerk van boeken, stamt eveneens uit de Rubenseeuw.

Vroeger gebruikte men ook de termen « ex bibliotheca » (uit de boekerij) of zelfs « Ex Collectione Librorum » (uit de boekenverzameling). Naarmate het boek ook bij de lagere standen, die geen familiewapens bezaten, verspreid geraakte, verruimden ook de motieven die op het « Ex Libris » voorkwamen. Men treft menig « Ex Libris » aan met silhouetmotieven. Maar meestal zochten de boekeneigenaars symbolen, die hun beroepsactiviteiten uitbeelden. Zo laten de architecten passers in de versiering inwerken, de schilders paletten, de schrijvers en klerken een ganzeveer, enz. De politieke of godsdienstige overtuiging bezorgt ook veel symbolen en onderwerpen : liederen, leuzen, bijbelteksten, enz. Er zijn ook mensen die naar de uitbeelding van hun naam gezocht hebben, zoals Felix Timmermans, die naast een harp, die zijn dichterschap verzinnebeeldt, er ook een hamer en een trektang, het alaam van een timmerman aan toegevoegd heeft.

Onze beste illustratoren hebben in het tekenen, snijden en graveren van het « Ex Libris », nog meer faam verworven dan in het scheppen van artistieke gelegenheidsgrafiek (Paas-, Kerst- en Nieuwjaarswensen, huwelijks- en geboorteaankondigingen, enz.). De namen van onze beste Ex Libristekenaars moet je zeker kennen en onthouden : het Antwerpse gezin Désiré Acket, Nelly Degouy, Victor Stuyvaert, Jos Speybrouck, Anton Herckenrath en Luc De Jaegher. Onder de jongere kunstenaars dienen vooral enkele leerlingen van de St. Lucasschool van Gent vermeld : Jef Boudens, Arno Brys en Luc Verstraete. Van deze laatsten publiceren we hier enkele mooie tekeningen.

Jongens en meisjes die van mooie tekeningen houden (en onder onze lezers van 7 tot 77 jaar zullen er wel enkele zijn) zullen zich graag een « Ex Libris » laten ontwerpen en drukken. Een jonge tekenaar vraagt daar niet veel voor.

Een « Ex Libris » verhoogt de waarde van onze boeken... en de kansen om de uitgeleende werken nog ooit terug te krijgen. Wie in deze stijlvolle kleinkunst een speciale belangstelling vindt, die moet maar in een mooi album een verzameling aanleggen. Onder liefhebbers worden die doorgaans graag geruild. In Nederland bestaat er sinds 1932 zelfs een Ex Libris-kring. Er werden over dit onderwerp ook verschillende interessante brochures geschreven.

Graag zullen we de mooiste « Ex Libris » van onze lezers bij gelegenheid eens in ons blad publiceren. Jongens en meisjes, die nog geen « Ex Libris » bezitten, zullen zich daaraan dan kunnen inspireren om er zich ook een te laten ontwerpen.

Want wie van boeken houdt, kan het niet zonder eigen « Ex Libris » stellen.

Johan de Brabander.

Het eerste en het vierde Ex Libris zijn van de hand van de talentvolle tekenaar Luc Verstraete van Eekloo. Het tweede is van Jef Boudens en het derde van Delfina Vandensteen. Het sluitvignet is een zelfportret van Luc Verstraete.

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer reizen doorheen Frankrijk. Te Parijs raakt Kaddoer handgemeen en wordt onrechtvaardig beschuldigd de eerste consul te hebben beledigd...

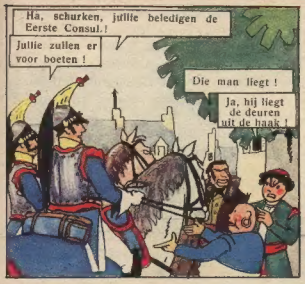

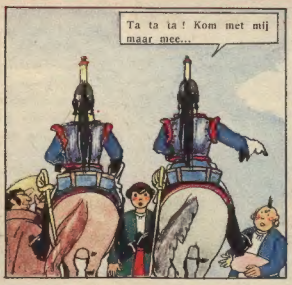

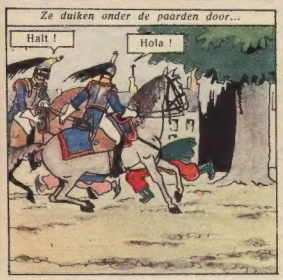

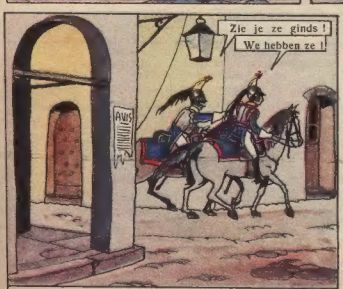

(Wordt voortgezet.)

Het ADELAARSNEST

ROMAN VAN J. MEISSNER – GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Tijdens het schooljaar heeft Grey het zonder zijn jonge Adelaars moeten stellen op Siedliska. Maar nu is 't weer verlof, en er wordt druk geoefend...

GREY kwam met een zaklamp toegesneld.

— Goed, roept hij, maar je landing was op 't nippertje af, kerel! Je zat waarschijnlijk bijna in de voren van het veld hiernaast. Niets gevoeld?

— Ja, ik zat er in, zucht Karel. Toen heb ik mijn stuurknuppel laten schieten en ben ten slotte veilig terecht gekomen...

Terwijl hij nog boven in die donkere lucht rondtoerde, voelde Karel niet veel sympathie voor die nachtvluchten, nu hij weer grond onder de voeten had, wilde hij het nog wel eens wagen,

Neufeld maakt Grey deelgenoot van zijn angst...

te meer daar Grey het hem vroeg. Karel steeg voor een tweede keer op en beproefde het daarna nog een paar maal. Hij was nu helemaal gewoon aan de duisternis en de landing verliep vlot.

— 'k Heb iets bijgeleerd! denkt Karel.

Gedurende drie nachten wordt er druk geoefend, dan worden er gezamelijk vluchten naar Lida, Wilno en Grodno ondernomen. In drie weken hebben de Adelaars meer dan duizend vluchten volbracht in vier honderd tachtig uren, dat is een gemiddelde van anderhalf uur per dag en per leerling. Ze zijn reeds zo gewoon aan nachtvluchten, dat het vliegen in slagorde of het uitvoeren van verkenningen geen moeite meer oplevert. De jongens zijn bovendien zo gewend aan en afgestemd op mekaar, dat ze de meest ingewikkelde manoeuvres perfect samen kunnen uitvoeren. De ene weet van de andere hoe hij de verschillende bewegingen uitvoert; hoe hij precies aanvalt en hoe hij zich verdedigt. De Adelaars hebben hun eigen methode om mekaar te hulp te snellen, aan de manier van landen, aan een glijvlucht en tientallen kleinigheden herkennen ze mekaar. De dertien jonge piloten uit het Adelaarsnest zijn een groep, zoals iedere kommandant zich zijn jachtescadrille zou wensen. Grey heeft van deze jongens werkelijk prachtpiloten gemaakt! Hij weet, dat al zijn bevelen stipt en met geestdrift uitgevoerd worden, dat ze in hem geloven, en van hem houden. Grey is er fier over de chef van zulk een escadrille te zijn!

Intussen is het oorlogsspook veel dichter gekomen dan men vermoedt. In het geheim heeft de vijand zijn leger langsheen de Poolse grens opgesteld. De heren ministers van de twee landen wisselen vredesboodschappen, wensen een eeuwigdurende wederzijdse verstandhouding, vriendschap, enz. Er wordt ook over algemene ontwapening gesproken... Ondanks deze schijnmanoeuvres en ondanks het feit, dat niemand er het fijne over weet, ontstaat er langzamerhand een oorlogsatmosfeer...

De Joden van Wilno en de naburige kleine steden verkondigen het nieuws het eerst. Haskield Neufeld (een der beste afnemers van de Siedliska-producten) maakt Grey deelgenoot van zijn angst en zorg om wat voor de deur staat. De kapitein lacht om de nieuwtjes en de angstige voorgevoelens van Neufeld. Op zekere dag wordt Grey echter telegrafisch naar het Ministerie van Landsverdediging te Warschau geroepen. Als hij weerkomt, denkt hij heel anders over hetgeen Neufeld hem vertelde... De oefeningen worden nog ernstiger aangepakt. De dertien Adelaars vliegen, eten, slapen en vliegen opnieuw. Het grootste gedeelte van de dag brengen ze in de lucht door. Ze zijn verdoofd door het onafgebroken gebrom der motoren en het gezoef van de wind. In hun ogen ligt echter de klaarte van de mensen die gewoon zijn in de verte te turen, hun hart is boordevol vreugde, omdat ze eindelijk meester zijn over machine en natuurelementen. Soms kijken ze naar Grey. Het lijkt wel dat de kapitein af en toe sombere gedachten heeft...

* * *

Lechek schenkt geen aandacht meer aan het toestel van Ahrens dat hij en paar ogenblikken geleden, zogezegd afgeschoten heeft. Maar, daar is André Kramer komen opduiken, en hij schijnt het te menen! Het zal niet gemakkelijk zijn aan het vuur van Kramer te ontkomen. Iedere beweging van Lechek wordt door Kramer met de snelheid van een bliksemschicht gevolgd. De beide machines maken met dezelfde handigheid dezelfde figuren, alsof ze door onzichtbare draden aan elkaar verbonden waren. André Kramer komt langzaam, maar zeker nader. Tevergeefs

voert Lechek een sierlijke volvlucht uit... André blijft achter hem. Dan besluit Lulik zijn heil hoog in de wolken te zoeken. Hij geeft volle gas en stijgt snel de hoogte in. De spiegel vóór hem verhult echter niet dat Kramer eveneens snel stijgt. Op twee duizend meter tracht Lechek onverwachts aan te vallen, zonder sukses echter. De afstand tussen de twee toestellen is nog kleiner geworden. Op drie duizend meter zal Lechek nogmaals een tolvlucht wagen.

Plotseling schokt en beeft de motor. In de benzinetank doen zich kleine ontploffingen voor... Wat nu ? denkt Lechek. Hij snijdt het gas af en op het ogenblik dat hij de kommando's wil laten werken, ziet hij een zwarte rooksliert uit de neus van het toestel opstijgen.

— Brand ...

Lechek denkt op het koperen kraantje van 't blusapparaat. Het hangt af. Waarschijnlijk was het reeds gebarsten. Er kraakt iets en op hetzelfde ogenblik vliegt er een stok uit de stuurhut rakelings langs Lechek's hoofd. Het vuur breidt zich uit naar links. Lechek voelt de hitte in zijn hals en ziet dat zijn overall in brand staat. Hij laat de stuurknuppel los en dooft het vuur met de handen. Zonder één ogenblik zijn koelbloedigheid te verliezen, draait hij de kraan van de benzinetank dicht, drukt een kruk naar beneden en gooit op deze manier zijn benzinetank overboord. Zijn handen bewegen zich zeker en rustig, zij kennen hun taak. Opnieuw geeft Lulik gas.

Hij denkt niet meer aan André Kramer, doch wel aan het feit dat hij zijn benzine snel moet verbruiken om te voorkomen dat de cylinders door de brand helemaal zouden vernield worden. Hij maakt een grote, snelle bocht om te verhinderen dat de vlammen naar de zijkanten zouden overslaan. Na enkele sekonden valt de motor stil. De brandstof is verbruikt. Het vuur heeft intussen een stuk van de dunne beschermende wand van de romp weggewreten en is in de hut binnengedrongen. Lechek ziet de vlammen boven zijn hoofd slaan en ook zijn overall raakt weer in brand.

« Ik zal verkolen ! » denkt de jonge piloot. Hij kijkt naar beneden. « Nog twee duizend meter, neen, ik haal het nooit ! » Dan herinnert hij zich dat hij een valscherm heeft en wordt meteen weer kalmer.

Over een lengte van anderhalve centimeter loopt het vuur over de vleugel, langs de linkerkant van de romp spelen de vlammen, maar alle kommando's werken nog perfekt.

Lechek gespt zijn valscherm aan, doch is vastbesloten slechts in uiterste nood overboord te springen.

Lechek voert een gewaagde duikvlucht uit. Hij stort als een steen in de diepte... De jonge piloot snakt naar adem. De vlam op de vleugel is nu zeker twee meter lang. Langs de romp schieten hier en daar rode tongen omhoog. Met een snelheid van drie honderd vijftig kilometer per uur suist het toestel naar beneden...

Lechek wordt door de wetten van middelpuntvliedende kracht in zijn zetel gedrukt, hij is halfblind en verdoofd. Zal de machine in de lucht ontploffen ?

Eindelijk richt het vliegtuig zich op...

Lechek denkt er over hoe hij zijn toestel zou kunnen redden. Met grote moeite volgt hij de wijzer van de hoogtemeter : 2.000... 1.500... 1.000... 500...

Het vuur langs de romp dooft uit. Grommend en fluitend daalt het vliegtuig.

Lechek legt zijn hand, die loodzwaar weegt, op de stuurknuppel... deze weigert dienst... Lulik moet al zijn krachten tot het uiterste inspannen...

— Nu zullen de vleugels afbreken, denkt hij, ofwel vlieg ik seffens met zetel en al doorheen de vloer... de romp zou kunnen in twee breken... ofwel... ... ofwel... red ik mijn kist !

Met alle kracht rukt Lechek aan de stuurknuppel die eindelijk neerkomt. De machine richt zich even op, de flanken trillen, de vleugels blijven haast onbeweeglijk, het zeildoek is opgeblazen en tot het uiterste gespannen... Het kan ieder ogenblik openscheuren...

(Wordt voortgezet.)

Volgende week : EEN DRAMATISCHE LANDING!...

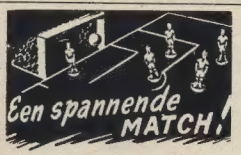

HET VOETBALSPEL DAT JE THUIS OP TAFEL KUNT SPELEN

DANK zij *SUBBUTEO*, het nieuwe tafelvoetbalspel van Engelse uitvinding, dat thans in België overal gevraagd en gespeeld wordt.

Penalties ! Offsides ! Corners ! Tripplings !

Het hele spel is een getrouwe weergave van het stadion. De figuurtjes verplaatsen zich volgens je taktiek van de ene hoek van het terrein naar de andere en nemen automatisch hun eerste positie in na elke shot ! Jong en oud vindt zijn genoegen in het *SUBBUTEO*-spel, dat men bij voorkeur met tweeën speelt, maar dat eveneens met vrienden en zelfs alleen kan gespeeld worden.

Het volledig spel met twee ploegen van ieder elf spelers, de goals, de netten, de ballen en een reglement in het Frans en het Nederlands kost :

Bestel tegen remboursement aan C.T.A. Dienst T. - 61, Jozef II straat, te Brussel. Of vraag onze prospectus.

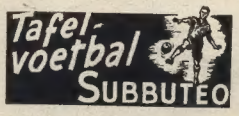

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Suske en Wiske zitten opgesloten in de grot van Mocano. Lambik verneemt het en zal trachten door middel van een dynamietlading de doorgang vrij te maken...

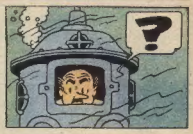

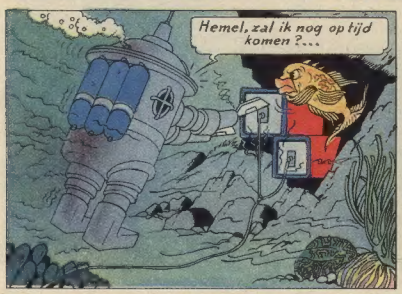

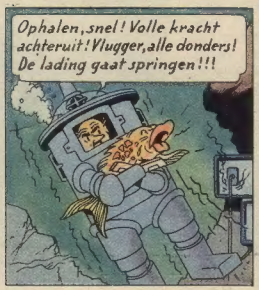

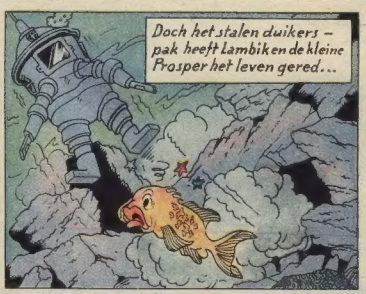

(Wordt voortgezet.)

ZO ZOU FLUPKE DE WERELD WILLEN ZIEN

THUIS

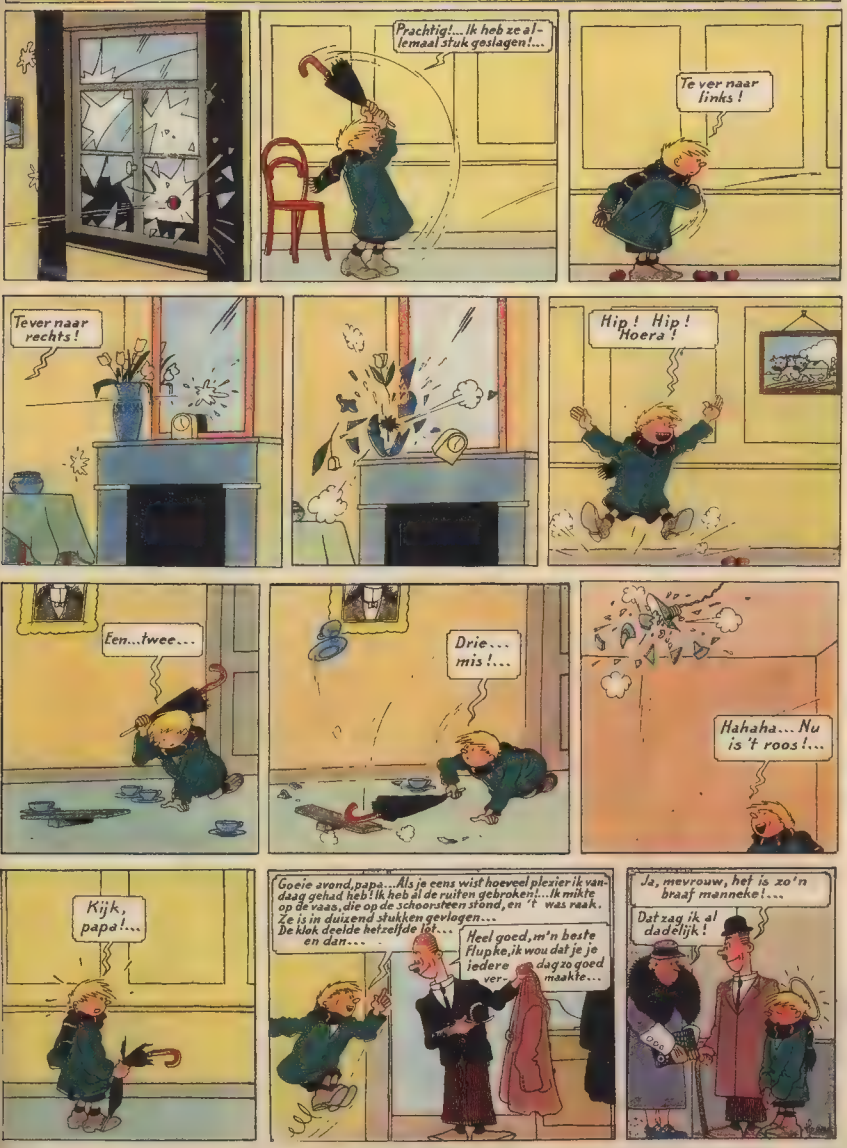

DE VUURSCHOTELS
of het raadsel van de vliegende schijven

Jess Winter en zijn vrienden hebben de vliegende schotel gevonden. Ze stellen echter vast dat ze de eersten niet meer zijn bij de landingsplaats...

Naakte voetsporen lopen in alle richtingen rond het kamp...

Onze vijanden werden stellig door Indianen aangevallen...

We zullen onze wapens halen en hen trachten terug te vinden.

Goed idee !

Ze beslissen dat de piloot hen af en toe zal overvliegen om hen te beschermen.

Good luck !

Indien we hen weervinden, moeten ze ons hun vondsten afgeven !

Snake en zijn mannen zijn niet zo ver van hen verwijderd.

Schiet niet op de Indianen !... Indien je er één mocht kwetsen, dan worden ze razend !

We kunnen ons toch niet laten uitroelen door die wilden !

Hij heeft gelijk !

Nog vóór zijn baas het hem heeft kunnen beletten, schoudert de man zijn geweer en schiet naar de struiken waaruit de pijlen afgeschoten werden...

Heb je dat gehoord ?

Ze hebben waarschijnlijk af te rekenen met de Indianen.

Voorzichtig sluipen ze in de richting van de vechtenden.

Maak geen gerucht !

Zoals Snake het voorzien had, heeft het schot de Indianen razend gemaakt. Ze blijven niettemin op een eerbiedige afstand.

We moeten de rivier zien te bereiken ! Dat is onze enige kans !

Ze verlaten plots hun schuilplaats. De Indianen zijn verrast...

We zullen wel een prauw vinden...

(Wordt voortgezet.)

HOE PIET PLADIJS DE GEHEIMZINNIGE ZEE VAN NOVA-ZEMBLA ONTDEKTE

DOOR GOMMAAR TIMMERMANS

Hetgeen ik U nu ga vertellen moet al heel, heel lang geleden zijn, want ik heb het verhaal gehoord van een visser wiens grootvaders grootvader dit avontuur beleefd heeft; en daarbij was de zeerat die het mij verteld heeft reeds zó oud, dat hij den tel van zijn verjaardagen was kwijtgeraakt.

IN die tijd waren er nog geen motoren, en moesten de schepen maar met zeil en roeispaan zien vooruit te geraken Wel, toen was er een schipper. De man van de situatie, die Piet Pladijs heette, was specialist in het vangen van monsterpladijzen die de kust onveilig maakten. Piet was dan ook de beste visser van uren varens in 't ronde. Ge moet nu weten, dat deze monsterplatvissen zich zo maar niet laten vangen. Grootvader Pladijs had echter een afdoende en bijna kosteloze manier gevonden : als hij met zijn schip uitvoer, dan had hij geen net of vislijn bij, maar enkel een wekker en een houten hamer van anderhalve kilo. Als hij dan in volle zee was en een reuzenpladija wist in de geburen zitten, dan liet hij die wekker afloopen. Het gerinkel van de bel was dan nog niet van de lucht of de vis, die nogal kurieus van karakter is, kwam dan boven om te zien hoe laat het was; maar hola, daar zat Piet gereed met zijn houten hamer, en gaf daarmee zo nen geweldige klop tussen de twee ogen van de vis, dat deze voor zijn laatste keer een levende pladijs was geweest.

Zo was hij eens op ene goeie dag achter ene monsterpladijs aan 't jagen, die zo groot was als de conferentietafel van het ministerie, maar deze keer pakte zijn truk met zijn wekker niet, want die vis had een polshorloge op zak en wou om gene waarom naar de oppervlakte komen. En ge weet hoe sommige mannen zijn hé ! Hij wilde persé die pladijs vangen; die, en geen andere. Hij en zijn schippersmaat daarachter met zoveel zeilen als ze maar konden vinden, zelfs hun hemden en gilees en klakken hesen zij in de mast en toch konden ze dien plaatvis niet inhalen en altijd vaarden ze maar voort, tien dagen en tien nachten achtereen. Toen gaf de pladijs het op, sprong van zelf in de boot en vroeg of hij geen eindje kon meevaren. Maar daarmee was hij gevangen !

Maar wat nu ! Veertien dagen hard varen zonder kompas. Want de scheepsmaat had de alkool ervan gebruikt om zijn eksterogen mee in te wrijven. Zo stillekes aan begon de lucht te overtrekken en toen ineens op minder tijd dan dat ge vanuit de mast in het water kunt vallen, zat het er bovenarms op. 't Was vliegende storm; maar nu een storm gelijk gij of ik of niemand al ooit heeft meegemaakt; het waaide zo hard dat Piet en zijn maat aan een stuk in de kajuit moesten blijven, want als zij hun kop dierven buitensteken blies de wind al het haar eraf. De baren sloegen zo hoog als de Onze Lieve Vrouwe torens van Antwerpen; soms waren zij zo hoog dat er tussen twee golven in geen water was, en dat men de blote grond kon zien. Al de vissen van de grootste tot de kleinste, de oudste zowel als de jongste waren zeeziek. De hagelbollen die vielen waren zo dik als klompen kandijsuiker. Als Piet of zijn vriend aan dek moesten gaan hadden ze een helm nodig om niet dood te hagelen. Daarna begon het te regenen, maar te regenen, mijnheer, zo hard en zoveel dat de zee al dat water niet ineens kon slikken, zodat het water in bulten ging staan !

En dan ging ineens de wind liggen en over 't water; de schipper en zijn maat wisten wel wat er omging; zij vlogen namelijk in volle snelheid naar de magneetberg die in 't midden van de noordpool staat en de schepen aantrekt. Als die dan dicht genoeg zijn, dan vliegen door de geweldige aantrekkingskracht al de nagels uit het hout, dan valt de boot uiteen en er blijft niet dan wat stookhout over. Maar kapitein Pladijs had aan alles gedacht en als hij zijn schip bouwde, had hij de nagels van binnen naar buiten in 't hout geslagen en hoe harder de berg trok, hoe vaster dat zijn schip ineen stak. Nu zagen zij zijn piek in de verte staan; die is zo hoog, dat, wanneer ge er boven op staat, ge helemaal rond d' wereld kunt zien; als ge daar bovenop staat, kunt ge uw rug zien, percies of dat ge achter uw eigen stond !

't Is daar dat de twee vissers in de geheimzinnige zee van Nova Zembla zijn terecht gekomen. Het is niet te geloven, wat die daar gezien hebben ! Het water van die zee is zo droog als 't melkpoeder van onder de oorlog. En de lucht is daar zo nat, dat ge aanhoudend uw kleren moet uitwringen. De vissen zwemmen er in de lucht en de meeuwen vliegen er onder water. De walvissen zijn er niet groter dan ne spierink en de sprotten zo groot dat als hun kop aan de horizon is, hun staart de andere nog raakt. De wind waait er altijd achteruit zodat ge met uw schip achterste voor moet varen. In plaats van baren zijn er daar putten in 't water. Ze waren daar zo'n dag of twee aan 't laveren, komt er daar ineens nen zaagvis vanuit de lucht gezwommen en zaagt de mast van het scheepje juist boven het het dek af; daar zaten ze nu zonder mast, en ze moesten maken dat ze thuis waren, want de proviand begon klein de worden. Piet gooide een koord rond de staart van een sprot die daar voorbij zwom en liet zich zo meetrekken. Vijf volle dagen zijn ze zo voortgetrokken door de mist die zo dik was, dat men er met een Sint Jozefs zaag zomaar stukken kon af zagen, en toen waren ze eerst terug uit de geheimzinnige zee.

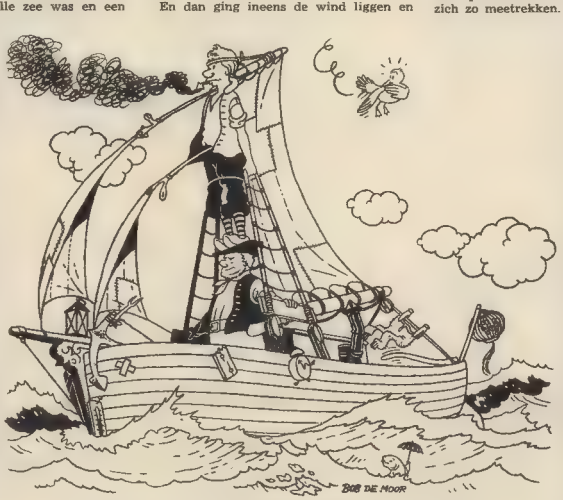

Zelfs hun hemden, klakken en gilees hingen ze in de wind...

Op hun verdere terugreis door de natte zee, hebben ze nog hard moeten wroeten om levend thuis te komen, want hun proviand was ondertussen opgeraakt; zij hebben stukken zeildoek gereed gemaakt gelijk stoofkarbonaden.

Daar ze nu geen mast meer hadden, hebben ze de volle drie weken van de terugreis in de natte zee op malkanders schouders moeten staan met het zeil rond hunnen nek om de mast te remplaceren.

Toen Piet en zijn maat thuis kwamen heeft men een groot feest te hunner ere gegeven en Piet Pladijs heeft zo geweldig gegeten dat men hem na het twede gerecht al naar zijn bed heeft moeten dragen...

G. Timmermans

De raadselachtige Signor Barelli

Barelli gaat naar de kliniek. Hij voelt dat hij geschaduwd wordt. Dank zij een handige vermomming kan hij ontsnappen. De bandiet wordt ongeduldig...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

DE ZWARTE KAPER

Tekst door E. SALGARI

Tekeningen door F. CHILETTO

Twee schoten weerklinken en twee Roodhuiden vallen neer. De kapers vuren nog enkele malen en de Roodhuiden nemen verschrikt de vlucht.

Nauwelijks hebben de kapers de doden weggehaald, of de Roodhuiden keren met versterking terug.

De Katalaan en de vrijbuiters klimmen langs de lianen in een reusachtige boom...

Ook Carmaux vindt een plaats op een sterke tak, maar het is net alsof deze op en neer wiegt van een ander gewicht...

In de donkerte ziet hij twee groene ogen glinsteren...

De Indianen komen bij het kamp. Nergens kunnen zij nog de doden ontwaren en twee van hun broeders liggen levenloos neer. Ze zijn razend !...

Een regen van pijlen wordt in alle richtingen geschoten. De situatie van Carmaux wordt hachelijk...

De Roodhuiden doorzoeken het struikgewas tevergeefs. Na een tijd gaan ze heen...

De kapers blijven echter in hun verstek tot bij het morgenkrieken...

(Wordt voortgezet.)

BOMBARA SPELEN op het EILAND TRUMBA

EEN VERHAAL VAN JOHN BLANDERS — GEÏLLUSTREERD DOOR A. WEINHOUT

DE VERLOREN ZEE?... Portugese zeelui schonken deze vreemde naam destijds aan een stuk oceaan bezaaid met klippen, riffen en rotsen; gelegen tussen de zee van Banda en de Harafoera. De Verloren Zee was gekend als een water dat niet veel geluk bracht aan de schepen die er op verzeild geraakten.

Het paarlemoer dat er op de eilanden geoogst werd, was van mindere waarde, en bovendien werd de handel met de inboorlingen bemoeilijkt door de Hollanders, deze verduiveldse lastposten!

Peter Snagg wist het maar al te goed, want iedere maal dat hij Timor verliet, wendde hij het roer recht naar het Zuiden, met de bedoeling deze slecht befaamde zee te ontwijken. Maar op de oceaan moet een zeiler rekening houden met de winden en tegenstromingen, vooral een brik als deze van Peter, die eigenlijk niets anders was dan een klomp hout, onder de waterlijn verzwaard door een massa zeewier en schelpen.

Een nijdige, droge wind die van Australië kwam, vatte de «Lovely Meg» in de zij, deed haar langsheen een koraalbank afdrijven en bracht haar midden in de *verloren zee*. De beklagenswaardige brik verloor haar kleine bramsteng en haar roer, terwijl het tafelwerk grotendeels over boord geslagen werd en de schuit meer water schepte dan goed was voor haar karkas.

Ten slotte moest ze haar heil zoeken in de baai van een eiland, dat op de zeekaarten geen naam draagt en slechts door een klein zwart punt aangeduid staat. De inlanders hadden het «Trumba» gedoopt, wat wil zeggen het «Trotse» of het «Fiere».

Tot zijn grote vreugde ontmoette Peter Snagg er geen Hollanders, wel een onbepaald type van wereldburger, die Engels sprak, zich voedde met gekookt varkensvlees en verder als een despoot over de inlanders regeerde.

— Dus, jij heet Snagg? Ik noem mijzelf Briggs, hoewel ik even beleefd zou antwoorden wanneer je mij Smith of Jones zoudt heten. Wat kom je hier verrichten? Fortuin zoeken? In dit geval blijf je best bij mij, ik hou wel van goed gezelschap. En de fortuin die komt, is het nu niet, dan binnen acht dagen of honderd jaar, doch komen doet ze!

Peter trachtte hem aan het verstand te brengen dat hij zeildoek, touw en hout nodig had. De onverbeterlijke Briggs echter schoot in een daverende lach.

— Juist datgene wat je op dit paradijseilijk eiland niet zult vinden! grinnikte hij.

Op het eiland woonden een dertigtal zwakke en achterlijke inlanders. Zij leefden in armzalige strohutten, waarvan de grondvesten in de aarde verrotten, bij gebrek aan goede boomstammen om ze te vervangen.

— En zeggen dat ik hier fortuin moet maken, grijnsde Peter, terwijl hij van de wansmakelijke whisky dronk die zijn gastheer hem overvloedig inschonk.

De bemanning van de «Lovely Meg» bestond uit Kanakken die zich nooit zorgen maakten, ten minste zolang ze genoeg *kai-kai* tussen de tanden kregen. De averij die de brik opgelopen had, raakte hun koude kleren niet.

— Ken jij het «Bombara» spel? vroeg Briggs op zekere dag, toen zijn nieuwe vriend en hij zich zoals gewoonlijk verveelden.

— Van dat spel heb ik nooit gehoord, antwoordde de zeeman.

— En met reden! Ikzelf leerde het van die inlandse kerels. Het wordt gespeeld met kelen op een soort dambord dat men in het zand tekent.

— Ik heb geen geld te verliezen, gromde Peter.

— Wie sprak er van geld? Ik heb er ook geen. Daarbij, wat zou ik er mee aanvangen in dit verloren paradijs? Ik zou voorstellen broeksknopen als inzet te nemen, doch sinds ettelijke manen heeft de mijne er geen meer. We zullen dan ook maar voor stenen spelen, ik heb er genoeg en zal er jou enkele lenen.

Het spel was kinderachtig eenvoudig. Briggs ontpopte zich als een verbazend slecht speler, zodat Peter na teruggave van de geleende stenen er nog elf over hield. 's Anderdaags bezat hij er reeds vijf en twintig en de daaropvolgende dag meer dan zestig.

— Ik heb geen stenen meer, verklaarde Briggs dan, en bovendien verveelt het spel mij.

Dezelfde dag verschenen er grote, zwarte wolken aan de horizon die de hemel verduisterden.

— Snagg, zei Briggs, ziehier een enige gelegenheid om het eiland te verlaten : er is een mooie, kleine storm op til; wat er jou nog aan zeil overblijft zal je wel tot Palmerston of Port Darwin brengen. Om je de waarheid te zeggen, kwaad ben ik niet om jouw vertrek. Ik verkies de eenzaamheid boven alles en daarbij breng je mijn voorraad whisky in gevaar! Goede reis en veel geluk!

Briggs had juist geraden : de storm voerde de «Lovely Meg» naar Australië, waar hij haar veilig aan de kaai van Palmerston bracht.

* * *

Op een avond nam Peter Snagg de kelen die hij van Briggs gewonnen had, weer ter hand. Het waren kleine, bruine stenen en Peter wou ze weggooien toen Cappuyns het zag. Cappuyns was de enige Hollander die ooit in Peter's ogen genade had gevonden.

— Moest je vijf duizend pond in goede Engelse bankbiljetten bezitten, zou je ze dan ook in de goot smijten? vroeg hij aan Snagg.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— De stenen die je daar in de hand houdt, zijn echte ruwe diamanten, die slechts wachten om aan een goede prijs verkocht te worden.

* * *

Peter Snagg maakte zijn fortuin te gelde en ik geloof niet dat hij er aan dacht nog een nieuwe schoener te kopen. Wat Cappuyns betreft, die spaarde zich geen moeite om het eiland in de verloren zee op te sporen.

Maar Briggs was ondertussen gestorven en Cappuyns ontdekte op het diamanteneiland niets anders dan enkele ziekelijke inlanders en ledige flessen van een slechte soort Amerikaanse whisky.

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Alex werd door Cesar belast met het ontmaskeren van de bende van de Gouden Sfinx, en zit thans gevangen in de tempel van Efaoud. Senoris en zijn leger omsingelen de tempel en zullen onze vriend weldra vertossen...

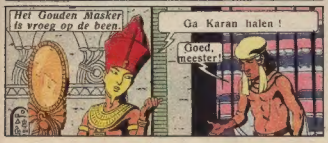

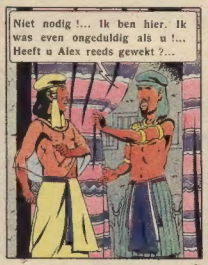

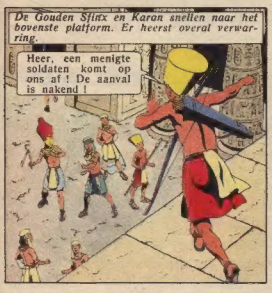

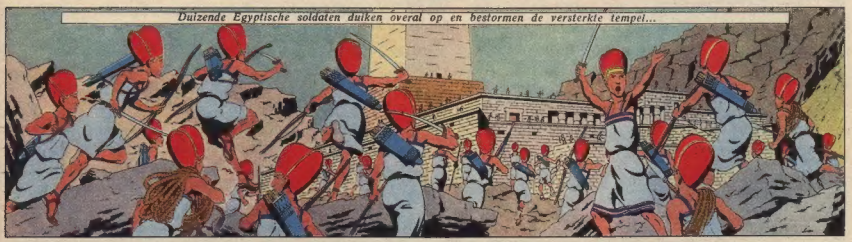

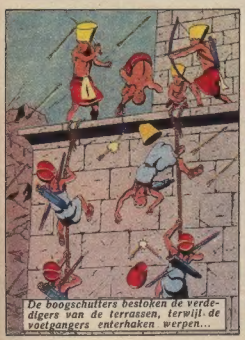

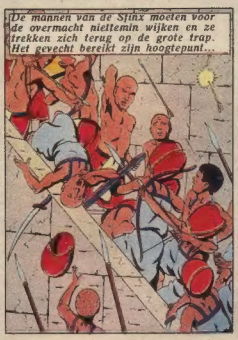

(Wordt voortgezet.)

DERDE PROEF VAN

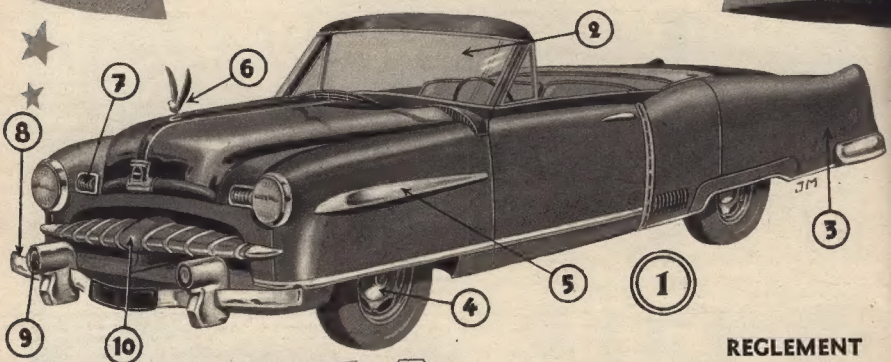

DERDE PROEF

De prachtige auto die jullie hier onder ogen krijgen is geen doodgewone wagen. Hij werd door onze tekenaar versierd met negen verschillende versieringen van andere automerken. Jullie zouden moeten uitmaken om welke merken het hier gaat.

Antwoord dus op de volgende tien vragen :

1. Welk is het merk van DEZE WAGEN ?
2. Aan welk ander automerk werd het WINDSCHERM ontleend ?
3. Aan welk ander automerk werden de ACHTERSTE SPATBORDEN ontleend ?
4. Aan welk ander automerk werden de WIELEN ontleend ?
5. Aan welk ander automerk werd de VERSIERING VAN HET LINKER-VOORSPATBORD ontleend ?
6. Aan welk ander automerk werd de RADIATORDOP ontleend ?
7. Aan welk ander automerk werden de KLEINE INGEBOUWDE LICHTEN ontleend ?
8. Aan welk ander automerk werd de VOORSTE SCHOKBREKER ontleend ?
9. Aan welk ander automerk werden de LICHTEN IN DIE SCHOKBREKER ontleend ?
10. Aan welk ander automerk werd de VERSIERING VAN DE CALENDE ontleend ?

REGLEMENT

1. — Alle lezers van « Kuifje », van welke nationaliteit ook, mogen deelnemen aan de prijsvraag.

2. — De deelnemers moeten zes jaar geworden en niet ouder zijn dan achttien jaar. **Ze moeten dus geboren zijn tussen 1 Januari 1932 en 1 Januari 1945.**

3. — De prijsvraag bestaat uit **vier proeven** die van 26 October af gepubliceerd worden.

4. — De antwoorden op de vier vragenreeksen moeten ons **gezamenlijk** toekomen op een daarvoor bestemd **formulier**, dat in ons blad zal ingelast worden.

5. — Op dit formulier moeten de **vier deelnemingsbons** gekleefd worden (1, 2, 3 en 4). Bij iedere vragenreeks verschijnt een bon.

6. — Het formulier moet ingevuld en **ondertekend** in gefrankeerde omslag gezonden worden aan **« Kuifje-Brussel »** met de vermelding : « Grote Prijsvraag 1950 ».

7. — De omslag mag **niets anders bevatten dan dit formulier** — dus geen brieven of andere vermeldingen !

8. — De antwoorden worden nagezien en geschift op onze kantoren **onder controle van een deurwaarder.** Tegen onze beslissingen kan **geen beroep** worden aangetekend.

N.B. — De deelnemers uit de kolonies krijgen, voor de inzending van hun antwoord, **één maand langer tijd.**

We raden jullie ten zeerste aan ons nu de antwoorden nog niet op te zenden. We zullen in ons blad een formulier publiceren waarop jullie je vier antwoorden samen met de vier deelnemingsbons zult kunnen aanbrengen.

ONZE GROTE PRIJSVRAAG

PRIJZEN

1. — **Een reis naar Rome per vliegtuig voor 2 personen, + verblijf van 2 dagen ter plaatse aangeboden door SOBELAIR ... ... Frs. 15.000**

2. — **Een AJAX-DOUGLAS-fiets, 6 versnellingen, met radio, aangeboden door AJAX, Lemonnierlaan, 179, Brussel ... ... Frs. 6.675**

3. — **Een AJAX-fiets, model Constellation, 9 vernnellingen, met richtingaanwijzer ... ... Frs. 4.343**

4/5. — Twee Radiotoestellen ECHOPHONE E.C. 114 (Hallicrafter), van de STAAR-werkhuizen ... ... Frs. 7.600

6/7. — Twee AJAX-fietsen, Mosquito, met drie versnellingen ... ... Frs. 7.180

8. — Een tafelvoetbalspel STAAR, Steenweg op Antwerpen, 162-170, Brussel Frs. 3.200

9/15. — Zeven AJAX-fietsen, model Hurricane ... ... Frs. 18.375

16. — Een sportfiets P. P. ... Frs. 2.500

17. — Een radiotoestel HOWARD, van de STAAR-werkhuizen ... ... Frs. 2.475

18. — Een Canadese tent met dubbel dak van het huis DE KAMPEERDER, Koninklijke straat, 169, Brussel ... Frs. 2.025

19. — Een verblijf van 15 dagen in « De Gelaarsde Kater », Driftweg, 1, Den-Haanaan-Zee ... ... Frs. 1.800

20/21. — Twee PARKER-vulpennen (met gouden stop) ... ... Frs. 2.400

22. — Een Canadese tent van DE KAMPEERDER ... ... Frs. 1.100

23/26. — Vier PARKER 51 vulpennen, model Lustraloy ... ... Frs. 4.000

27. — Een verblijf van één week aan zee in « De Gelaarsde Kater » ... ... Frs. 1.000

28/31. — Vier magnetische pick-up's STAAR, model SMS ... ... Frs. 3.780

32/33. — Twee HORLEX-uurwerken, antimagnetisch, 17 rubis en waterproof, van de firma HORLEX, Wetstraat, 175, Brussel Frs. 1.400

34/35. — Twee Ardeense ruggzakken van het huis DE KAMPEERDER ... Frs. 990

36/42. — Zeven basketballen ... Frs. 3.150

43/51. — Negen PARKER-vulpennen 21 Frs. 3.600

52/53. — Twee koekoekslingeruurwerken met zingende koekoek en carillon HORLEX Frs 1.500

59/60. — Twee campingkookapparaten SVEA van DE KAMPEERDER ... Frs. 500

61/85. — Vijf en twintig chronometers HORLEX ... ... Frs. 4.625

86/87. — Twee voetballen nr 3 Frs. 400

88/92. — Vijf voetballen HEROS Frs. 625

93. — Een LACHENAL-vest (P. Eudore, Devroyestraat, 80, Woluwe) Frs. 98

94. — Een LACHENAL-bolero Frs. 98

95/109. — Vijftien waterproofzaklampen van DE KAMPEERDER ... ... Frs. 1.425

110/209. — Honderd ingebonden verzamelingen van « KUIFJE » ... ... Frs. 6.900

210/234. — Vijf en twintig albums van de « ZWAARDVIS », en

235/259. — Vijf en twintig albums van « CORENTIN » ... ... Frs. 3.250

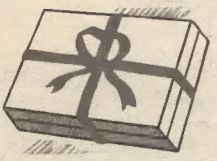

260/283. — Vier en twintig dozen extrafijne pralinen VICTORIA ... ... Frs. 1.440

284/583. — Drie honderd abonnementen van drie maanden op « KUIFJE » Frs. 18.000

584/585. — Twee LACHENAL-petten Frs. 90

586/785. — Twee honderd brieventassen Frs. 5.000

786/805. — Twintig dozen KUIFJE's schrijfpapier PELLETIER ... ... Frs. 400

806/813. — Acht badges Kuifje en Bobbie, van LACHENAL ... ... Frs. 128

814/913. — Honderd dozen met Geheime Boodschappen ... ... Frs. 1.500

914/953. — Veertig dozen Supertoffees Milk, VICTORIA ... ... Frs. 480

954/983. — Dertig dozen koekjes Lisette, VICTORIA ... ... Frs. 360

984/1303. — Drie honderd twintig verschillende boeken ... ... Frs. 3.200

1304/1403. — Honderd omslagen met KUIFJE's briefpapier PELLETIER ... 600

1404/3004. — Duizend zes honderd boekjes afdrukplaatjes NIEUWE REEKSEN Frs. 9.600

In het totaal voor 150.000 frs. prijzen.

DE GOEDE CHOCOLADE *Côte d'Or* PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : EEN SCHANDALIG ARTIKEL

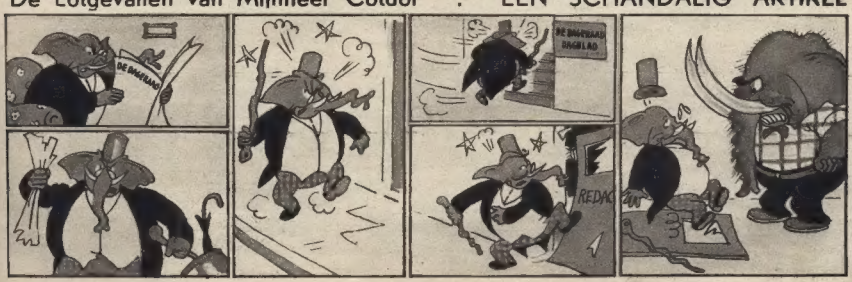

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Mortimer werd door de Bezendjas en Yoessef gevangen genomen. Hij weet zich echter te bevrijden en zijn aanranders op hun beurt op te sluiten. Olrik daagt echter op...

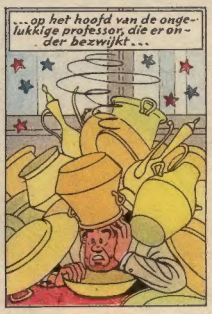

(Wordt voortgezet.)